

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 237. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632369970912/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

han sig slet ikke efter det mislykkede Forsøg med Mathilde; den unge Fru Gerner tog sig iaften endnu mere grundtvigiansk ud end sædvanligt, i en Art Bodsdragt af graat Lærred; Rigsdagsmændene saa' ud, som de mindst maatte være alle tre om at forstaa en kjøbenhavnsk Vittighed, og dér stod han hjælpeløst fortabt i sin sorte Diplomatfrakke, der klædte ham nydeligt, og hvis Silkeopslag ærgrede Margrete.

Indtil han og *Provinserne* fandt hinanden. Tage syntes, at Journalisten saa' menneskeligt ud mellem alle disse Afholdsmænd, næsten som han kunde være lidt forsødt, og lod falde en lille Bemærkning til ham om den nye Revy, og straks slog den anden til. Inden fem Minuter sad de gemytligt i en lun Passiar om Teatermisérer, Skuespillere og Pigebørn.

Men Tiden gik, og den store Fører kom ikke.

Klokken var langt over ni, og Selskabet trængte tydeligt til Aftensmad. Nogen almindelig Konversation var ikke naet, de Fremmede sad spredte i smaa Grupper, hvor Samtalen gik halv højt og undertiden døde helt ud. Mathilde var egentlig den, der bedst forstod at faa Tungerne paa Gled; Margrete iagttog hende nøje, hvorledes

hun med nedslagne Blikke paa en ret nærgaaende Maade udspurgte de Herrer, der kom ud for hende, stadig bevarende en vis uforskammet Mine, medens hun forhørte dem. Man vilde undertiden slet ikke ane, at hun talte med nogen — saa fornem-ligegyldig saa' hun ud — hvis ikke hendes Spørgsmaal var faldne punktvis som en prikkende Telegrafnaals Slag.

Margrete tænkte: »Nu staar hun dér og hævner sig paa Mandfolkene hele Slægt ved at foragte dem, imedens hun dog giver sig i Lag med dem. Og de — hvor vil de tale med hende? Ja, hun er en Dame, der har læst alle Bøgerne, man skal kende, og Artiklerne, man skal have sin Mening fra, og maaske endda *Rigsdagstidende* — hun ser ud dertil. Det finder de naturligvis ganske morsomt — især saadanne Bedemænd som disse Rigsdagsherrer. Men jeg — nej, jeg kunde aldrig være saa interesseret som hun.«

Det var især gennem *Rigsdagstidende*, at Margrete havde naet denne Erkendelse. Hun havde i de Uger, hvori Rigsdagen havde været samlet, gjort de hæderligste Forsøg paa at komme igennem de Bunker af aflange tættrykte løse Ark,